

Strona pozwana: Ana de Diego Porras

Sentencja

- 1) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, w którym nie przewidziano wypłaty żadnej odprawy pracownikom zatrudnionym na podstawie umów o pracę na czas określony zawartych w celu zastąpienia pracownika mającego prawo do zachowania swojego stanowiska, takich jak rozpatrywana w postępowaniu głównym umowa *interinidad*, z upływem okresu, na jaki zawarto te umowy, podczas gdy odprawa jest przyznawana pracownikom zatrudnionym na czas nieokreślony z tytułu rozwiązania ich umowy o pracę z obiektywnej przyczyny.
- 2) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70, należy interpretować w ten sposób, że do sądu krajowego należy dokonanie oceny, zgodnie całością właściwych norm prawa krajowego, czy środek taki jak ten w postępowaniu głównym, który przewiduje obowiązkową wypłatę odprawy pracownikom zatrudnionym na podstawie pewnych umów o pracę na czas określony po upływie okresu, na jaki umowy te zostały zawarte, stanowi odpowiedni środek w celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i ewentualnie karania tych nadużyć lub równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu tego przepisu.
- 3) W sytuacji gdy sąd krajowy stwierdzi, że środek taki jak ten w postępowaniu głównym, który przewiduje obowiązkową wypłatę odprawy pracownikom zatrudnionym na podstawie pewnych umów o pracę na czas określony po upływie okresu, na jaki umowy te zostały zawarte, stanowi odpowiedni środek w celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i ewentualnie karania tych nadużyć lub równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy 99/70, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym, zgodnie z którym zakończenie umów o pracę na czas określony należących do pewnych kategorii skutkuje wypłatą takiej odprawy na rzecz pracowników zatrudnionych na podstawie tych umów, podczas gdy zakończenie umów o pracę na czas określony należących do innych kategorii nie skutkuje wypłatą żadnej odprawy na rzecz pracowników zatrudnionych na podstawie tych ostatnich umów, chyba że w krajowym porządku prawnym nie istnieje żaden inny skuteczny środek w celu uniknięcia i karania takich nadużyć względem tych ostatnich pracowników, co powinien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG / Finanzamt Feldkirch

(Sprawa C-625/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 56 i 63 TFUE – Swoboda przepływu usług i kapitału – Instytucje kredytowe – Opłata stabilizacyjna i składka specjalna na tę opłatę określane na podstawie całego bilansu nieskonsolidowanego instytucji kredytowych z siedzibą w Austrii – Włączenie transakcji bankowych mających transgraniczny charakter – Wyłączenie transakcji spółek zależnych z siedzibą w innym państwie członkowskim – Odmienne traktowanie – Ograniczenie – Uzasadnienie

(2019/C 25/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

Strona przeciwna: Finanzamt Feldkirch

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, w zakresie, w jakim nakłada ono na instytucje kredytowe z siedzibą w Austrii, które, tak jak instytucja omawiana w postępowaniu głównym, świadczą usługi na rzecz ich klientów mających siedzibę lub zamieszkałych w innych państwach członkowskich bez posługiwania się stałymi zakładami z siedzibą w tych państwach, obowiązek zapłaty opłaty ustalonej na podstawie „całego średniego nieskonsolidowanego bilansu”, który obejmuje transakcje bankowe dokonane bezpośrednio przez te instytucje z obywatelami innych państwa członkowskich, podczas gdy wykluczone są z niego te same transakcje dokonane przez spółki zależne instytucji kredytowych z siedzibą w Austrii, jeżeli owe spółki zależne mają siedziby w innych państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Dunajská Streda – Słowacja) – ZSE Energia a.s. / RG

(Sprawa C-627/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 – Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń – Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 – Zakresy stosowania – Pojęcie „stron” – Sprawy transgraniczne

(2019/C 25/14)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd Dunajská Streda

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZSE Energia a.s.

Strona pozwana: RG

przy udziale: ZSE Energia CZ, s. r. o.

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r., należy interpretować w ten sposób, iż pojęcie „stron” obejmuje wyłącznie stronę powodową i stronę pozwaną.
- 2) Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 861/2007, zmienionego rozporządzeniem nr 517/2013, należy interpretować w ten sposób, że postępowanie takie jak postępowanie główne, w którym strona powodowa i strona pozwana mają miejsce zamieszkania, względnie siedzibę, lub miejsce zwykłego pobytu w tym samym państwie członkowskim, w którym siedzibę ma sąd rozpatrujący sprawę, nie jest objęte zakresem stosowania rzeczzonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.